

KRISTÍNA BRESTENSKÁ

OSTÁTNE
SĀ UDEJE
V SRDCI

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Copyright © Kristína Brestenská 2023
Cover Design © Barbara Baloghová 2023
Cover Photo © Jenny Milner / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2471-6

*Albert Einstein pred sto rokmi
predpovedal, že keď uhynie posledná
včela, ľuďom zostáva pár rokov života.
Túto knihu preto zo srdca venujem
svojemu drahému svokrovi,
ktorý vykonáva jedno z najdôležitejších
poslaní pre ľudstvo.
Je včelár.*

1

1411, vrch Dúň

Z okna strážnej pevnosti vykukol muž s niekoľkými krížikmi na chrbte a očami skúmal svetlá blikotajúce na hradbách veľkého hradu, čo sa vypínal na náprotivnom kopci. Napokon sa stiahol od obloka a prehovoril k svojmu mladšiemu spoločníkovi Jakubovi: „Tam teraz majú onakvejšiu hostinu, nie ako my tuná.“

„Rozprávaš, ako keby sme hladovali,“ zatiahol mladý kapitán hradnej stráže, obhrýzajúc studenú prepelicu.

„To nevravím, ale z toho ich bohatstva sa nám ujdú iba odrobinky. Dostávame zvyšky z predošlého dňa. Keby ich ponúkli hosťom, namojdušu by sa urazili.“

Kapitán Jakub iba pokrčil ramenami. Mäso zajedal chlebom a spláchol ho červeným vínom. „Radšej budem jesť len zvyšky, ako sedieť tam s nimi a musieť sa im dívať do tváří...“

Pavol si premeral mladíka s tmavými vlasmi zviaza-

nými koženou šnúrkou do vrkoča. „Neprekypuješ veľkou vďakou, hoci ti dali prácu a požíveň.“

„Z tvojich úst sa tiež nerinú chválospevy,“ odsekol Jakub.

Pavol sa uškrnul, už si zvykol na Jakubovu neprívetivú náтуру. Veľa toho v živote nenahovoril, myseľ mu večne lietala kdesi v oblakoch a na otázky zväčša iba čosi zahundral alebo odvrkol. Bol to muž činu, nie slov. Pavol si prisadol k stolu a pokračoval: „Aj tak sa čudujem, že sa tí dvaja skupáni nakoniec dokázali dohodnúť, ako si podelia hrad. Petrovi sa ušiel vonkajší hrad a východné predhradie, Mikulášovi zase vnútorný hrad.“

„Pri troche šťastia na seba ani nenarazia,“ utrúsil Jakub uštipačne.

„A keď si človek pomyslí, za akých okolností sa Forgáčovcom vrátil majetok z držby koruny...“

Jakubova ruka so stehnom zastala na polceste k ústam, no nezdvihol oči od taniera ani nekomentoval jeho slová. Napokon si predsa len odhryzol.

Pavol si prorocky povzdychol. „Veru, čo sa stalo, iba dokazuje, že spravodlivosť raz dobehne každého.“

„Ak by to bola pravda, gýmešské panstvo by si teraz neužívali Mikuláš s Petrom, ktorí pre jeho znovuzískanie ani prstom nepohli!“

„O tom niet sporu, majetky získal späť od koruny Blažej Forgáč, ale za akú cenu...“

„Zajtra sa vracia na hrad Petrova žena a magister chce, aby sme na ňu ešte pred súmrakom čakali s chlapmi v dedine pod horou,“ zmenil Jakub zrazu tému rozhovoru.

„Vari sa magister Peter bojí, že ak na jeho ženu Kláru nepočkáme my v dedine, počká si na ňu tieňový Félix v hore?“

Jakub sa po chvíli zamračil. „Prečo toho lúpežného rytiera vlastne volajú tieňový Félix?“

„Lebo v jednej chvíli ťa ozbýja, a kým sa stihneš spamätať, je preč. Zmizne ako tieň.“

„Tieň zmizne iba v tme,“ oponoval Jakub zadumane.

Pavol sa poškrabal na brade. „Niečo mi však vraví, že už dlho nebudeme musieť znášať jeho vyčíňanie, je mimoriadne ledabolý, pokiaľ ide o opatrnosť, priveľa riskuje.“

Jakub dojedol a vstal od stola. Pavlovu domnienku prešiel bez slova. „Ak sa nám podarí odprevadiť Kláru Forgáčovú na Gýmeš bez ujmy, možno nás pán magister pozve na večeru k svojmu stolu.“

Pavol sa zasmial nad jeho provokačnou poznámkou, a kým kapitán hradnej stráže opustil maličkú sieň, zavolał za ním: „Vedel si, že Klára Forgáčová nepríde sama?“

Jakub zastal pred schodiskom a zaváhal.

Pavol sa v duchu smial, ale čakal. Radšej sa prepadne pod zem, ako by prezradil, čo vie, kým o to Jakub neprejaví záujem.

Hodnú chvíľu bolo počuť iba pukotanie uhlíkov v železnom koši, potom Jakub precedil cez zaťaté zuby: „Myslíš, že ma to zaujíma?“

„Keby ťa to nezaujímal, už by si bol preč.“

Jakub sa sprudka nadýchol. „Tak kto s ňou zajtra príde? Ako kapitán hradnej stráže som sa to mal dozvedieť prvý.“

Pavol potlačil smiech. „Vdova po bratovi milostivej panej. Muža stratila už dávno, no tohto roku ju jeho dcéry z prvého manželstva vystrnadili z majetkov. Nemala sa kam podieť.“

„Len dúfam, že urodzené dámy neprídu ovešané šperkmi, ktoré pritiahnu Félixovu pozornosť,“ zamrm-lal Jakub, zanechal Pavla v sieni samého a vyšiel o poschodie vyššie, kde sa nachádzala malá skromná svetlica, ktorá mu ako kapitánovi hradnej stráže patrila. Priblížením sviečky k blikotajúcemu plameňu fagle na schodisku ju zapálil a položil v izbe na stôl. Pristúpil k oknu, prekrižil si ruky na hrudi a cez nedozernú temravu sa zadíval na pochodne horiace na najvyššej obrannej veži Gýmeša.

Hrad Gýmeš i strážna pevnosť stojaca pod hradom na náveternej strane skalného výbežku patrili šľachtic-kému rodu Forgáčovcov – Petrovi a Mikulášovi. Boli postavené vysoko na kopci Dúň a obklopovala ich mĺkva buková hora.

Iba málokto si užíval jej ticho a nehybnosť tak ako Jakub. Popri mieste, na ktorom dospel z chlapca v muža, kde sa ľudia hemžili a pichali slovami a skutkami ako roj ôs, bola táto hora bázňou na jeho zášťou presý-tenú dušu.

Najväčší hriešnici si svoje hriechy zväčša neuvedo-mujú alebo si ich pre vlastnú pýchu odmietajú pripus-tiť, no on si bol vlastných neduhov vedomý až príliš dobre. Živil v sebe dva smrteľné hriechy a tušil, že jeho duša bude zatratená, ale smrť vnímal ako niečo vzdia-lené a neuchopiteľné, na rozdiel od toho, čo sa dialo tu a teraz.

Napokon si hlboko povzdychol, naposledy pozrel na svetlami zaliaty Gýmeš a sfúkol sviecu. Svetlica sa ponorila do hustej tmy.

Popamäti dokrivkal k posteli a zvalil na ňu svoje dlhé mužné telo.

2

Anna

Z okna koča ťahaného ťeťzprahom sledovala meniacu sa krajinu. Čím bliťšie boli k cieľu ich cesty, tm včťmi sa rovinat zem pln polí a pasienkov vlnila, dvhala do vťky a zalesňovala. Uzrela ho uť z diaľky – obkolesen zelenou horou, tak vysoko, ako by sa jeho veťe dotýkali neba, stl majesttn nedobytn hrad. Ako skaln hniezdo, v ktorom i ona nájde útočisko. Aspoň dočasne.

Z lesa prenikal do koča prjemn chlad a Anna zatvorila oči, aby si po nesmierne náročnej ceste naplno vychutnala ticho a pokojn ťtebot vtákov. Natriasanie koča ju unavilo fyzicky, no včťmi ju kvrila únava v jej vnútri. Mala len dvadsp rokov, no zavrťe sa cítila ako starena. Bola vyerpan vlastnm osudom i predstavou, čo ju eťte len ak.

Nikdy si neuvedomovala, ak obrovsk hodnotu mťe mať ľudsk ťivot, ať kým nepriťla o manťela. ťeť rokov po jeho smrti ťila z milosrdenťva a súcitu

iného človeka a napokon prišla o všetko. Takmer o všetko... To najkrajšie a najcennejšie, čo jej po manželovi zostalo, sa jej teraz tislo k boku a driemalo. V spánku bola Bohdanka lúbezná ako víla. Anna milovala jej okrúhlu tváričku, veľké zvedavé oči a bystrú hlávku, ale aj jej všetečné a zvedavé otázky, ktoré ju neraz privádzali do pomykova, no takisto jej pričarovali na pery úsmev. Mala podozrenie, že ak by nebolo Bohdanky, nesmiala by sa už nikdy. Už žila iba pre ňu.

„Dávno Petrovi hudiem do hlavy, že by bolo treba za prítomnosti svedkov rozdeliť hrad na dve časti, nech už je raz a navždy pokoj.“

Pohrúžená do myšlienok sa pri švagrininom hlase strhla a upäto sa usmiala. Klára Forgáčová bola sestrou jej nebohého muža Benedikta z Turca. Rovnako ako Benediktove dcéry z prvého manželstva ani Klára nesúhlasila, aby sa po tom, čo ovdovel, druhýkrát oženil s chudobnou zemianskou dcérou. Pravda však bola, že Benedikt sa potreboval znovu oženiť. Manželka mu dala iba dve dcéry – Cecíliu a Uršuľu, no on prahol po synovi, ktorý by po ňom zdedil majetky. Aj z toho dôvodu Uršuľa a Cecília z duše nenávideli chudobné, o dvadsať rokov mladšie dievča, ktoré si otec vzal aj napriek ich nevôli. Benedikt už netúžil po výhodnom zväzku, ten získal prostredníctvom prvej ženy. Keď ovdovel, zatúžil po Anninej mladosti a nevšednej krásy. No napokon našli spoločnú reč nielen na manželskom lôžku, ale i pri kozube. Zvykol jej vraviť, že nikdy nebol šťastnejší ako s ňou, a keď mu dá syna, bude najšťastnejší muž pod slnkom. Preto ho na sklonku života Anna hlboko sklamala, keď namiesto vytúženého dedi-

ča priviedla na svet dcéru. Preto po jeho smrti deň čo deň podstupovala pokánie za svoje zlyhanie, odkázaná na dobré srdce a dobrú vôľu Benediktových príbuzných a nútená ponižovať sa a prosiť.

Bohdanka sa nespokojne zamrvila. Pohládila ju po tmavých vlasoch v snahe udržať ju v spánku. Drgľovanie koča spôsobovalo mrzutosť a netrepezlivosť aj u dospelej ženy, nieto ešte u dieťaťa.

Klára sa s povzdychom dotkla svojho nápadne vystupujúceho bruška, pod srdcom nosila už šieste dieťa, a ďalej sa rozhorčene sťažovala: „Zvady o majetky sú na dennom poriadku, už som z toho unavená. Kráľ neurobil múdro, keď donáciou daroval celý hrad a k nemu prislúchajúce dediny dvom Forgáčom. Buď mal nechať všetko môjmu manželovi, alebo sám rozhodnúť o deľbe. Peter bol dokonca prinútený prisahať v kostole, že ochranný pancier, ktorý mal od Mikuláša požičaný, viac nemá v držbe a vrátil ho. Taká nehoráznosť. Viete, kto je môj manžel?“

Anna to vedela, jej švagriná sa vydala dobre. A navzdory tomu, že pomoc, v ktorú Anna dúfala a o ktorú žiadala, netkvela v tom, že sa s Bohdankou presťahujú na Gýmeš, vďačne šepala: „Ďakujem vám, milostivá pani. Ďakujem, že ste nás prijali a prichýlili.“

Klára Forgáčová si ju premerala spod prižmúrených viečok. „Mala som voči svojmu bratovi dlh, ktorý som za jeho života nestihla splatiť. Preto som presvedčila manžela, aby sa prihovoral za Cecíliine a Uršuline práva. Vašej dcére pomôžem aspoň takto. Ale budem k vám úprimná. Peter mal pochybnosti, keď som pred ním vyjaviла svoje úmysly, o dôvodoch vám porozprávam

inokedy, no napokon privolil. Vzhľadom na všetky jeho funkcie a majetky hrad tak či tak často opúšťa. Takže i ja uvítam spoločnosť. Mikulášova manželka je hlu- paňa, čo mi pije krv vždy, keď sa náhodou stretne na nádvorí. Ach, kiežby sa hrad raz a navždy rozdelil, aby som na ňu nikdy viac nemusela natrafiť.“

Kolesá vhupli do výmoľu a Anna si treskla hlavu. „Ako dlho ešte pôjdeme?“

„Len kým sa dostaneme do dediny pod horou, na hrad už kočom nevyjdeme, budeme musieť presadnúť na kone.“

Anna sa zachmúrila. Nebola ktovieaká jazdkyňa a Bohdanka nevedela jazdiť vôbec.

Znevrady čosi ťuklo do bočnice koča, potom aj na strechu a vzápätí vletel cez okno kameň a dopadol im k nohám. Koč zastal, kone divo zaerdžali a Klára For- gáčová sa zachmúrene vyklonila. „Čo sa to deje?“

Pri koči sa zjavil jazdec. „Radšej sa ukryte, pani mo- ja, niekto po nás hádže z lesa kamene. Už som poslal dvoch mužov, aby to preverili.“

Švagriná sa zamračene oprela späť do sedadla. Na ces- te ich sprevádzali niekoľkí ozbrojenci, podľa Kláriných slov mal na nich ďalší sprievod z hradu čakať v dedine pod horou.

Po chvíli k nim zvonku doľahli tlmené mužské hla- sy: „Zmizli v lese a nevracajú sa, nemali by sme tu zo- stávať. Sme príliš ľahký terč.“

„Hádam v tom nemá prsty ten zbojník!“

„Ideme ďalej!“ zaznel napokon rozkaz a kone sa pohli.

Anna sa úzkostlivo zahľadela na švagrinú. „O kom to hovoria?“

„Tieňový Félix,“ vyplula Klára pohrdlivo z pier. „Ale nemáme sa čoho báť, Peter nám pošle oproti svojich mužov, kým sa dostaneme do lesa. Tu na ceste si nedovolí na nás zaútočiť!“

Anna naprázdno preglgla. „Zaútočiť?“

„Okráda bohatých pocestných v týchto končinách.“

Anna k sebe ešte tuhšie privinula dieťa. Pokračovali v ceste a po chvíli čosi opäť vrazilo do bočnice. Kone sa rozbehli divokejšie, ani čo by sa boli splašili.

„Strieľajú po nás šípy, dostaň ženy do dediny!“ zakričal ktosi a koč uháňal ďalej.

Klára zbledla a Anne zamrelo srdce. Po niekoľkých minútach začali kone spomaľovať, až koč celkom zastal.

„Vari sme už na mieste?“

Vonku sa ozval cvengot zbraní a pridusený výkrik. Vzápätí niečo tupo buchlo a dvere koča sa rozďavili. Obe ženy zhíkli, keď sa v nich objavila postava muža s prilbou na hlave.

„Ty...“ zasyčala Klára Forgáčová.

Chlap sa pridusene zasmial. „Vidím, že ste ma čakali.“

Anna zdesene zažmurkala. Boli štyri. Presne štyri pozdĺžne otvory na spustenom priezore prilby, cez ktoré k nim prenikal nevlúdny hlas.

„Prac sa z koča a nechaj nás pokračovať v ceste, inak na to kruto doplatíš,“ vyhrážala sa Klára.

Mužovi sa v dlani zablyšťala dýka.

„Nie!“ inštinktívne skríkla Anna a pevnejšie objala dcéru.

Rytier k nej zvrchol hlavu, v tieni prilby jeho oči divo zažmurkali. „Odovzdajte mi svoje šperky.“

Jediný šperk, ktorý Anna vlastnila, bol prsteň s modrým lapisom po matke, ktorý dostala ako svadobný dar. Jediný, o ktorý ju Benediktove dcéry nepripravili, jediný, na ktorý nemali právo siahnuť.

Klárino zasyčanie odplašilo jej spomienku. Z opuchnutých prstov si nevoľky sťahovala prstene a div ich do muža nešmarila. „Dlho sa tešiť nebudeš, raz ťa chytia a odvisneš,“ prorokovala nenávisťne.

Maskovaný muž sa iba smial.

Anna sa ani nepohla, až kým k nej ozbrojenec opäť neobrátil tvár. „A čo vy?“

„Nič nemám,“ odvetila zakríknuto.

Sklopil zrak k ruke, ktorou objímala Bohdanku. Okamih zaváhal. „Vidím prsteň. Chytró ho stiahnite, inak to urobím ja.“

„Nie!“

„Povedal som rýchlo, inak...“

„Nedám vám ho,“ do hlasu sa jej vkrádalo zúfalstvo.

Muž priložil dýku k vystupujúcemu bruchu Kláry Forgáčovej.

„Anna!“ zapišťala švagriná.

Anna sa roztriasla. Prsteň bol jedinou cennosťou, ktorá jej zostala. Ten jediný šperk mohol predstavovať hranicu medzi životom a smrťou. Nemôže sa ho vzdať.

„Prosím,“ pokúsila sa ho obmäkčiť.

V tej chvíli sa Bohdanka prebrala zo spánku, a len čo sa jej ospalé očká rozhladi, rozplakala sa.

Muž znervóznel a obzrel sa ponad plece. „Sem s tým prsteňom, ihneď!“

„Prosím,“ zopakovala s hrčou v hrdle.

Napokon ho opustila trpezlivosť, vnoril sa hlbšie do

koča, ruku jej odtrhol od dcérinho tela, a hoci s ním zápasila a kričala, prsteň jej nasilu stiahol z prsta.

„Toto sme si mohli ušetriť,“ precedil blízko jej tváre a vytratil sa z koča ako tieň. No prv, než sa tak stalo, stihla si všimnúť čosi, čo ju načisto ohromilo. Lúč zapadajúceho slnka prenikol cez jeden z otvorov na spustenom priezore prilby a osvietil časť mužových úst. Na hornej pere mal pehu, rovnako ako jej dcéra. Nepoznala iného človeka na svete so znamienkom priamo na pere.

„Potratili ste rozum?“ rozkričala sa Klára. „Mohol zabiť mňa aj moje dieťa kvôli bezcennému šperku.“

Anna zažmurkala a pritiahla si Bohdanku do lona, aby ju upokojila. „Bol to matkin svadobný dar.“

Nasledujúce minúty sa jej zdali nekonečné, hoci ich v skutočnosti pretieklo iba zopár, kým tam všetky tri sedeli v hrobovom tichu a zhrozene civeli pred seba. Keď ani po hodnej chvíli nezačuli žiadny podozrivý zvuk, Anna so srdcom v krku posadila dcéru na sedadlo a opatrne odchýlila dvere. Kone stáli pokojne na mieste, na jednom ležal odkvácnutý muž, čo poháňal záprah. Anna zbledla, v duchu sa modlila, aby bol iba omráčený. Vystúpila a obozretne sa k nemu približovala, keď sa jej zrazu pred očami zjavil celý oddiel jazdcov.

„Milostivá pani!“ skríkla bez dychu na švagrinú.

Klára vystrčila hlavu a zaškúlila do diaľky. „To sú Petrovi muži!“ precedila zlostne a, pridržiavajúc sa Anninej ruky, s námahou zostúpila na zem.

Muži pri nich zastavili kone, do popredia vystúpil ani nie tridsaťročný muž s tmavohnedými vlasmi po plecيا

a tvárou zastretou mrakom. „Čo sa to tu stalo? Kde máte sprievod?“

„Idete neskoro, kapitán,“ vyrútila sa naňho Klára a začala ho päťami udierať do svalnatých stehien. „Predbehol vás ten zbojník a obral ma o moje zlaté prstene!“ vrieskala.

„Milostivá pani,“ zamiešal sa do toho starší muž. „Len nám vyrozprávajte, čo sa stalo. Kde sú muži, čo vás sprevádzali na ceste?“

„Ako to mám vedieť?“

Klára neprestávala kričať, Anna sa priblížila ku koču a vzala Bohdanku na ruky, aby ju upokojila. Kým si ju jazdci zvedavo premeriavali, kapitán zoskočil z koňa a odstúpil od zúrivej Kláry, aby z koča vytiahol zabodnutý šíp. „Príkazy vášho manžela sme splnili. Mali sme na vás počkať pod horou v dedine, presadiť vás na kone a odprevadiť cez les hore na hrad.“

„Lenže ten lúpežný rytier nás napadol už na ceste, mali ste vyraziť skôr! Postarám sa, aby vás za to Peter potrestal!“

Muži si vymieňali namrzené pohľady.

„Mali by ste sa vrátiť do koča,“ uzavrel napokon starší muž. „Čím skôr sa teraz dostaneme na hrad, tým lepšie.“

Naveľa znovu nastúpili. Omráčeného pohoniča prevesili cez koňa jedného z jazdcov, ktorý sa zas vyšvihol na neborákovo miesto v šestzáprahu.

Pod horou koč zastal. Starý muž menom Pavol, z ktorého prýštila dobrota, podával ženám pomocnú ruku.

Z kapitána vyžaroval chlad a povýšenosť. „Bude istejšie, ak ženy nepôjdu na koňoch samy,“ uzavrel a ur-

čil mužov, ktorí mali odvieť Kláru a Annu. Bohdanku si vzal do sedla sám.

„Dávajte na ňu pozor, z koní má strach,“ nakázala mu Anna úzkostlivo, no muž ledva kývol hlavou na znak pochopenia. „Čo naše veci?“ starostila sa ďalej.

„Postaráme sa o to, nemusíte sa báť,“ upokojil ju Pavol.

Vydali sa na cestu. Stúpali brázdou pomedzi hustý zelený les v rozkvetení jari, najprv iba mierne, neskôr bol kopec strmší. Cestu lemovali duby, buky a mladé javory. Spreádzal ich všadeprítomný štebot vtákov a vôňa jarnej kveteny. Anna zazrela nežnú bielu veternicu, horčinku i žlté kvietky hlaváčka. Zdalo sa jej, že Bohdanka sa kapitána čosi vypytuje a on jej ticho odpovedá. Cesta sa jej videla nekonečná, jednoducho stúpali do kopca, sotva dokázala obsedieť. Muž, čo ju viezol so sebou na koni, bol mĺkvy a znervózňovalo ju, že sa ho musí pridržať.

„Tamto je strážna pevnosť,“ prerušil nečakane útrpné ticho. „Z nej strážime cestu na Gýmeš.“

Anna krčovitým pohľadom smerom, ktorý jej ukazoval. Malé vežovité opevnenie sa týčilo na výbežku brala, ukryté medzi stromami.

Po chvíli sa dostali na čistinku uprostred lesa plnú kvitnúcich kvetov. Pomedzi stromy už zahliadla sivý kameň majestátneho Gýmeša. Veru, ťažko prístupný, až bol takmer nedobytný. Klára jej rozprávala, ako zriedka má príležitosť utiecť z ponurého ticha hory. Azda práve preto sa podujala, že po ňu pôjde do kláštora sama a pocíti ju svojou spoločnosťou na ceste.

Ani sa nenazdala a otvárala sa pred nimi ozrutánska

hradná brána. Muži zložili ženy na zem a Anna sa hneď obzerala za dcérou. Kapitán zoskočil zo žrebca, zložil Bohdanku, a len čo jej čosi sprisahanecky pošepol, hnal sa do hradu, akoby mal za päťami psy.

Anna pribehla k dcére a sklonila sa k nej. „Nebála si sa?“

„Bála, ale Jakub povedal, že ma nepustí, nech by sa dialo čokoľvek.“

„Jakub?“

„Tak ho mám oslovovať, sám to chcel,“ pokrčila Bohdanka nosom.

Anna sa vystrela a rozhliadla po nádvorí. Z jednej strany sa k nebu týčili veže s cimburím, z druhej lemovali nádvorie paláce. Čeladníci odvádzali kone. Slnko sa už skláňalo k zemi a jeho ostré ohnivé lúče prenikali cimburím a oslepovali ju.

Klára jej ovinula ruku okolo paže a ťahala ju aj s Bohdankou do hradu. „Panstvo vám ukážem zajtra. Teraz sa zabavíme na tom, ako sa ten holobriadok bude pred Petrom plaziť za trest, že po nás neprišiel včas.“

„Kto? Kapitán?“ spýtala sa Anna potichu.

„Pravdaže.“

Už z diaľky začuli zvýšené mužské hlasy. Klára zamierila rovno za manželom. Ich zvitanie bolo oficiálne a úctivé. Potom Peter Forgáč fľochol na Annu a naveľa k nej podišiel, aby jej pobožkal ruku. Mal krátko po štyridsiatke, keď sa skláňal k jej dlani, upútal ju jeho väčší, no chudý a zalomený nos. „Drahá Anna, vítam vás na Gýmeši. Už sa mi donieslo do uší, že vaša cesta nebola práve najpríjemnejšia. Úprimne ma to mrzí. Každý kút sveta je čímsi výnimočný, v tom našom už